

По явене III.

(вѣтрѣ въ одаж-тѣ)

ВЛАДЫКА-ТА , КЫРІАКА , МАРГЮЛА , АЕНИНЪ-ТЪ ,
ТОНЧЁ НИКОЛЧО , ДРАГАНЪ и ДРУГЫ-ТИ ПЪРВЫ
ГРАЖДАНЕ.

Аенинъ-тъ.

Сабахларъ хаиръ олсунъ, деспота!

Тончѣ.

Ис пола ети, агие деспота!

Николчѣ.

Какъ ти са струва сега, деспоти: хубаво ли те,
да ходишь по къща-та на хора-та, че да имъ
пригрѣщашъ жены-тѣ?... Сладко трѣбва да ти ѣ было
да ги пригрѣщашъ, ама сега какъ ти ѣ? Излѣзе ли
ти изъ носъ-тѣ? Горчиво ли ти ѣ сега?

(Владыка-та, кой-то, прѣди дохождане-то на чорба-
джии-тѣ съ аенинъ-тъ и други-ты граждани, толко-съ
мѣдруваше, какъ да излѣже Българи-ты съ съ закъл-
наване, сега са вѣче забравилъ съ се и си спуснѣлъ
долу очи-тѣ; той, като изгърмѣ пищовъ-тѣ Стойчевъ,
пожълѣ като восъкъ отъ страхъ, а пакъ сега отъ
срамъ зема да става чървенъ, — и като са смѣсило
жълто-то съ чървено-то, лице-то на наший-тъ агнос
деспотис станѣло съ се маскараджийско).